

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobkyně **B. V.**, zastoupené Mgr. Jiřinou Křížovou, advokátkou se sídlem v Rožnově pod Radhoštěm, Boženy Němcové 1720, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 31, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2007, č. j. 29 Ca 125/2005 – 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti 2400 Kč do 60dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Jiřiny Křížové, advokátky se sídlem v Rožnově pod Radhoštěm, B. Němcové 1720.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 31. 10. 2007 zrušil krajský soud rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále též stěžovatel) ze dne 4. 4. 2005, č. j. KUZL 3784/05 ÚP-S pro nezákonnost a ze stejného důvodu zrušil krajský soud i rozhodnutí správního orgánu I. stupně - Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm ze dne 5. 1. 2005, č. j. Výst. 3313/2004/Va-330/1, 3073/2004, 2815vl./2004 (dále též stavební úřad).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni nařízeno odstranění stavby – rozestavěného oplocení pozemků p. č. 1058/12 – zahrada, 921 - zahrada, 1058/46 zahrada,

1058/45 – zahrada a 1058/44 – zahrada v k. ú. Tylovice, postavené bez stavebního povolení a ohlášení stavebnímu úřadu postupem podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí stěžovatele i správního orgánu I. stupně z důvodu, že nemohlo dojít k naplnění ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) věta první stavebního zákona, dle kterého stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním, za situace, kdy žalobkyně v postavení stavebníka rozestavěnou stavbu oplocení, sestávající z železných sloupků s úchyty pro oplocení, postavila v souladu se stavebním zákonem, neboť jí vzniklo oprávnění drobnou stavbu plotu ohlášenou stavebnímu úřadu provést ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Rozestavěná stavba byla dle krajského soudu postavena zcela v souladu se zákonnou úpravou povolování staveb ve smyslu 4. oddílu části druhé stavebního zákona a stavba tedy nebyla postavena bez stavebního povolení či ohlášení, ale na základě řádného ohlášení a na základě sdělení stavebního úřadu, že proti provedení předmětné drobné stavby plotu nemá námitek.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dále uvedl, že sdělení stavebního úřadu z 12. 6. 1995 (zpětvzetí souhlasného stanoviska k ohlášené drobné stavbě plotu) nemůže být souladné se zákonem z důvodu zrušení opatření bez potřebného odůvodnění právní závadnosti či nesprávnosti a pro sdělení zrušení opatření žalobkyni mimo rozumnou lhůtu, neboť tím došlo k porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání žalobkyně a nelze z jeho obsahu seznat, zda nebylo vydáno v důsledku libovůle.

Stěžovatel rozsudek krajského soudu napadl včasnou kasační stížností z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že dle jeho názoru při vydání rozhodnutí o odstranění stavby oplocení k porušení právních předpisů nedošlo. Rozhodnutí o odstranění stavby bylo vydáno přibližně 9 let poté, kdy bylo za použití § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích zrušeno opatření (sdělení k ohlášení stavby oplocení) pro rozpor s veřejným zájmem (stanovisko a podnět CHKO). Po zrušení nezákonného opatření nebylo možno ve stavbě pokračovat a realizovat bez toho, že by bylo o její existenci rozhodnuto v řízení o odstranění stavby dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť v případě, že stavební úřad popř. nadřízený orgán po zjištění nezákonnosti nesprávné opatření zruší, rozhoduje o další existenci stavby dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že přílohou ohlášení drobné stavby oplocení ze dne 1. 8. 1994 bylo stanovisko dotčeného orgánu Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy zn. CHKO/2531/804/92/Vojk ze dne 14. 12. 1992, v němž dotčený orgán souhlasí s oplocením uvedených pozemků prostým dřevěným laťovým plotem bez použití ocelových a betonových prvků. Přesto žalobkyně ohlásila ve svém návrhu dřevěné oplocení na ocelových sloupcích, tedy s použitím ocelových prvků. Stěžovatel konstatuje, že stavební úřad pochybil a jednal v rozporu se zákonem, když vydal souhlasné sdělení č. j. Výst. 1375/94-330 ze dne 3. 8. 1994 a k provedení drobné stavby v rozsahu uvedeném v ohlášení neměl námitek.

Správní orgán byl dle stěžovatele oprávněn sjednat nápravu, neboť dle ustanovení § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění platném pro projednávanou věc, nesprávné opatření obecního zastupitelstva, obecní rady nebo jejich orgánu nebo obecního úřadu v otázkách přenesené působnosti zruší okresní úřad, nesjedná-li nápravu orgán, který je vydal. Správní orgán tak učinil opatřením ze dne 12. 6. 1995, kdy sdělil žalobkyni, že své kladné stanovisko k ohlášení drobné stavby č. j. Výst. 1375/94-330 ze dne 3. 8. 1994 bere zpět. V době zahájení řízení o odstranění rozestavěné stavby oplocení dle stěžovatele žádné platné ohlášení k provedení stavby resp. sdělení ohlášení nebylo.

Podle stěžovatele zákon o obcích nestanoví lhůtu do kdy mohl správní orgán nesprávné opatření zrušit a v daném případě tak není správná úvaha krajského soudu, že sdělení bylo zrušeno mimo rozumnou lhůtu. Ke zrušení nezákonného sdělení došlo v den, kdy dotčený orgán státní správy Správa chráněné krajinné oblasti Beskydy upozornil stavební úřad sdělením č. j. CHKO/2241/95/802/Svob ze dne 12. 6. 1995 na provádění oplocení v rozporu s jeho předchozím stanoviskem zn. CHKO/2531/804/92/Vojk ze dne 14. 12. 1992. Při posuzování je dle stěžovatele třeba přihlídnout též k dobré víře stavebníka, který v dané věci v dobré víře nebyl.

Dle stěžovatele stavební úřad sice neuvedl podrobné odůvodnění opatření ze dne 12. 6. 1995, kterým vzal své sdělení zpět, ale důvodem ke zrušení bylo nerespektování stanoviska Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy ze dne 14. 12. 1992.

Závěrem stěžovatel namítá, že krajský soud neměl dostatek důvodů ke zrušení napadených rozhodnutí o odstranění stavby oplocení, které po zrušení sdělení k ohlášení se stalo stavbou prováděnou bez příslušného oprávnění. Soud své rozhodnutí nesprávně odůvodnil tím, že stavební úřad postupoval nesprávně, když zrušil sdělení, kterým stavbu oplocení povolil. Krajský soud nesprávně dospěl k závěru, že zrušení bylo provedeno v rozporu s principy právní jistoty a legitimního očekávání, neboť tato právní úvaha krajského soudu nemá oporu ve skutečnostech v řízení prokázaných.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že důvodem kasační stížnosti stěžovatele je to, že žalobkyně nedodržela podmínky souhlasného stanoviska Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy vydaného před zahájením stavby, ve kterém byl uveden požadavek, aby stavba byla bez ocelových prvků. Tento důvod je dle žalobkyně zcela nový.

Z plánu oplocení, který byl podkladem pro vydání „sdělení k ohlášení stavebních úprav“ je zřejmé, že ocelový sloupek je zakryt dřevěnou latí a není z venkovní strany vidět. Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v ustanovení § 4 v platném znění, má na mysli zásah, který by mohl vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku či oslabení jeho stabilizační funkce.

Žalobkyně ve svém vyjádření dále uvedla, že jako stavebník podala řádnou ohlášku a jednalo se o stavbu oprávněnou a povolenou. Na povolení stavby pak neměl již žádný vliv následný požadavek na zahájení stavebního řízení téměř jeden rok od povolení stavby a těsně před jejím dokončením. Tento požadavek mohl být vznesen v zákonné lhůtě 30 dnů od podání žádosti stavebníka.

Závěrem žalobkyně shrnuje, že podle ustanovení § 57 odst. 1 a 3 stavebního zákona je stavebník drobné stavby povinen provedení předem písemně ohlásit a stavební úřad pak může do 30 dnů ode dne ohlášení vznést požadavek, že stavba drobné stavby podléhá stavebnímu povolení a dále, že je možné zrušení sdělení stavebního úřadu postupem podle § 62 odst. 3

zákona o obcích, ale pouze tehdy, pokud se prokáže a řádně odůvodní právní závadnost či nesprávnost, což se v daném případě nestalo. Následně vydávaná a zrušovaná stanoviska Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy jsou rozporuplná a bez odůvodnění, respektive odůvodnění je pokaždé jiné.

Z uvedeného postupu je dle žalobkyně zřejmé, že došlo k porušení principu právní jistoty a jsou zde patrné prvky libovůle nemající oporu v zákoně. S ohledem na výše uvedené považuje žalobkyně kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil tyto skutečnosti:

Žalobkyně podáním ze dne 6. 1. 1994 požádala Městský úřad v Rožnově pod Radhoštěm jako stavební úřad o povolení oplocení parcel č. 1058/12 a 921 v k. ú. Tylovice, aniž by v této žádosti uvedla konkrétně jakým plotem. K žádosti přiložila, mimo jiné, stanovisko Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy ze dne 14. 12. 1992. V něm tento orgán uvedl, že z hlediska stavebního souhlasí pouze s obvodovým oplocením celého komplexu území prostým dřevěným lat'ovým plotem bez použití ocelových a betonových prvků. Žádná další stavební činnost jím nebude povolena. U parcel umístěných na horizontu území nebude podporována žádná aktivita (změna kultury, stavební činnost atd.). Městský úřad v Rožnově pod Radhoštěm (dále stavební úřad) žalobkyni vyzval k doplnění žádosti, protože žádost neobsahovala, mimo jiné, projekt stavby plotu a také návrh na územní rozhodnutí. Návrh na vydání územního rozhodnutí podala žalobkyně dne 17. 1. 1994. Stavební úřad zahájil územní řízení a nařídil ústní jednání na den 2. 2. 1994. K tomuto jednání předvolal i Správu chráněné krajinné oblasti Beskydy, jejíž zástupce se k jednání nedostavil, přičemž dne 3. 2. 1994 se tento orgán písemně vyjádřil tak, že nesouhlasí se stavbou plotu na pozemku p. č. 1058/12 a 921 k. ú. Tylovice – lokalita „Na Rysové“ s odvoláním na § 12 odst. 1, 2 a § 26 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Stavební úřad vydal dne 4. 2. 1994 pod č. j. Výst. 27/2/94 rozhodnutí – zamítavé stanovisko k umístění plotu kolem parcel č. 1058/12 a 921 v obci Rožnov pod Radhoštěm, k. ú. Tylovice s odvoláním na vyjádření Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy ze dne 3. 2. 1992. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala odvolání žalobkyně a o jejím odvolání rozhodl Okresní úřad Vsetín, referát regionálního rozvoje dne 31. 5. 1994, č. j. RR 364/94 – 328 tak, že rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k provedení nového řízení a k vydání nového rozhodnutí s tím, že právním názorem odvolacího orgánu vysloveným v odůvodnění je stavební úřad vázán. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že oplocení je ve smyslu § 3 odst. 2 písm. b) vyhl. č. 85/1976 Sb. drobnou stavbou a podléhá jen ohlášení a je na stavebním úřadu, zda stanoví podle § 57 odst. 1 stavebního zákona, že stavbu lze provést jen na základě stavebního povolení. Dále poukázal na různá vyjádření Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy s tím, že rozpory měly být zákonnou cestou odstraněny a také na to, že stanovisko tohoto orgánu ze dne 3. 2. 1994 bylo podáno opožděně a že s ním žalobkyně před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu nebyla seznámena. Rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 6. 6. 1994.

Dne 1. 8. 1994 předložila žalobkyně stavebnímu úřadu - Městskému úřadu Rožnov pod Radhoštěm listinu – ohlášení drobné stavby (listina datovaná dne 2. 6. 1994) podle ustanovení § 57 stavebního zákona, v němž ohlašovala správnímu orgánu stavbu oplocení parcel Rysová č. 1058/12 a 921 plotem o výšce 1,5 m, přičemž se mělo jednat o dřevěný plot se železnými sloupky, s uvedením, že plán se již u stavebního úřadu nachází.

Stavební úřad žalobkyni sdělil přípisem ze dne 3. 8. 1994 pod č. j. Výst. 1375/94-330, že proti provedení drobné stavby v rozsahu uvedeném v ohlášení nemá námitek (§ 57 odst. 2

stavebního zákona), přičemž byl stanoven termín zahájení stavby na měsíc srpen roku 1994 a termín dokončení na měsíc září roku 1995. Sdělení bylo žalobkyni doručeno dne 12. 8. 1994.

Písemností ze dne 12. 6. 1995 dala Správa chráněné krajinné oblasti Beskydy stavebnímu úřadu podnět k přezkoumání sdělení souhlasu k drobné stavbě vzhledem ke skutečnosti, že pozemky p. č. 1058/12 a 921 se dle § 12 odst. 1 vyhlášky č. 13/1994 Sb. nacházejí v současně nezastavěném území obce a podle rozhodnutí MěÚ Rožnov pod Radhoštěm, odboru výstavby ze dne 26. 7. 1993 o stavební uzávěře se v k. ú. Tylovice zakazují stavby oplocení ve volné krajině. Dále tento orgán uvedl, že na území chráněných krajinných oblastí a jejich ochranných pásem vykonávají státní správu na úseku ochrany přírody a krajiny správy CHKO (§ 78 zákona č. 114/1992 Sb.).

Dne 16. 6. 1995 byl žalobkyni doručen přípis - sdělení Městského úřadu v Rožnově pod Radhoštěm, odboru výstavby a územního plánování ze dne 12. 6. 1995, č. j. Výst.: 1045/95 týkající se předmětné stavby plotu, v němž je uvedeno: „Odbor výstavby a ÚP Městského úřadu v Rožnově pod Radhoštěm na základě podnětu Správy chráněné krajinné oblasti Beskyd, vydané pod č. j. CHKO 2241/1995/802/Svob. ze dne 12. 6. 1995 ve smyslu § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., a zákona č. 410/1992 Sb. bere zpět své sdělení k ohlášení drobné stavby (omylem uvedeno – sdělení v ohlášení stavebních úprav), oplocení pozemkové parcely p. č. 1058/12 a 921 k. ú. Tylovice v obci Rožnov pod Radhoštěm, které bylo vydáno pod č. j. Výst. 1375/94-330 dne 3. 8. 1994.“ Správní orgán zároveň žalobkyni sdělil, že podle § 57 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že ohlášenou drobnou stavbu lze v dané lokalitě provést jen na základě stavebního povolení a vyzval žalobkyni, aby údaje v ohlášení doplnila o kladné stanovisko Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy, o seznam účastníků řízení a o písemné prohlášení o výkonu odborného dozoru nad stavbou prováděnou svépomocí, není-li sama způsobilá dozor provádět.

Dne 13. 7. 1995 provedl stavební úřad (V., Ing. V., M.) státní stavební dohled podle § 99 a násl. zákona č. 50/1976 Sb. v k. ú. Tylovice, p. č. 1058/12 a zjistil, že kolem celého pozemku jsou zabetonovány sloupky pro oplocení a je osazena příjezdová brána a branka. V protokolu je uvedeno, že na tuto stavbu nebylo vydáno od stavebního úřadu povolení.

Rozhodnutím ze dne 14. 7. 1995, č. j. Výst. 1270/95 vl stavební úřad nařídil zastavení všech stavebních prací na oplocení pozemků p. č. 1058/12 a 921 v k. ú. Tylovice. Podle poučení v tomto rozhodnutí uvedeného, v pracích na stavbě bylo možno pokračovat jen na základě nového rozhodnutí stavebního úřadu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci, podle doložky na něm vyznačené, dne 2. 8. 1995.

Rozhodnutím ze dne 15. 2. 1996, č. j. Výst 242/1996/Vč stavební úřad přerušil stavební řízení, protože žalobkyně nepředložila údaje chybějící v ohlášení stavby plotu, to je kladné stanovisko SCHKOB Rožnov pod Radhoštěm a seznam účastníků řízení, kteří s p. č. 1058/12 a 921 sousedí. Žalobkyni vyzval, aby tyto údaje předložila do 30 dnů. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni 21. 2. 1996. Další výzvu a rozhodnutí vydal stavební úřad dne 6. 10. 1999 pod č. j. Výst 2107/1999-Vč.

Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2004, č. j. Výst. 2107/99-2004/Va-330/ stavební úřad zastavil stavební řízení na stavbu oplocení pozemků p. č. 1058/12 a 921 v k. ú. Tylovice. Rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni a nabylo právní moci dne 16. 10. 2004.

Dne 29. 9. 2004 zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby – rozestavěného oplocení na pozemku p. č. 1058/12, 921, 1058/46, 1058/45 v k. ú. Tylovice.

Dne 19. 11. 2004 podala žalobkyně u stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení oplocení parcel č. 1058/12, 921, 1058/46, 1058/45, 1058/44 v k. ú. Tylovice.

Dne 5. 1. 2005 pod č. j. Výst. 3313/2004/Va-330/1, 3073/2004,2815 vl./2004 vydal stavební úřad rozhodnutí, jímž nařídil vlastníkovu stavby – žalobkyni, odstranění stavby – rozestavěného oplocení pozemků p. č. 1058/12, 921, 1058/46, 1058/45 v k. ú. Tylovice, postavené bez stavebního povolení a ohlášení stavebnímu úřadu a to podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a § 39 vyhlášky č. 132/1998 Sb. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že od roku 1996 došlo k rozměření parcely č. 1058/12 a tím i ke změně vlastnických vztahů nově vzniklých pozemků a dále, že rozestavěná stavba oplocení je ve vlastnictví žalobkyně.

Dne 4. 4. 2005 pod č. j. KUZL 3784/05 ÚP-S žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu výše uvedenému a toto rozhodnutí potvrdil.

Ve správním spisu je založen rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 1999, sp. zn. 7 A 4/97, z něhož vyplývá, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (územního odboru pro ostravskou oblast) ze dne 26. 6. 1996, č. j. 424/883/008/A-20/1996, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy ze dne 6. 5. 1996, č. j. CHKO/53/501/96/802, jímž byl vysloven nesouhlas se stavbou oplocení na pozemku p. č. 921 a 1058/12 v k. ú. Tylovice. Vrchní soud v Praze citovaným rozsudkem zrušil obě uvedená rozhodnutí a věc vrátil Ministerstvu životního prostředí k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 A 168/2000 - 58 zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 7. 2000, č. j. 580/776/008/A-20/00, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy, Rožnov pod Radhoštěm ze dne 2. 3. 2000, č. j. CHKO/16/5892/99-00/802/Svob, jímž byl vysloven nesouhlas se stavbou oplocení na pozemku p. č. 921 a 1058/12 v k. ú. Tylovice ve III. zóně odstupňované ochrany přírody.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přihlížel i k dalším skutečnostem ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem i v průběhu soudního řízení tvrdí, že stavbu plotu prováděla na základě řádného ohlášení jako drobné stavby, kdežto žalovaný tvrdí, že žalobkyně stavbu plotu prováděla bez stavebního povolení, protože původní souhlas s ohlášenou drobnou stavbou vzal stavební úřad zpět a stavební povolení na stavbu plotu žalobkyni nebylo vydáno. Podstata sporu mezi účastníky tedy spočívá v tom, zda stavební úřad vzal účinně zpět svůj souhlas s žalobkyní dne 1. 8. 1994 ohlášenou drobnou stavbou oplocení parcel Rysová č. 1058/12 a 921 plotem o výšce 1,5 m, s tím, že se mělo jednat o dřevěný plot se železnými sloupky a s uvedením, že plán se již u stavebního úřadu nachází.

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že postupem podle § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, bylo možno zrušit souhlasné stanovisko stavebního úřadu s drobnou stavbou. Tento svůj závěr krajský soud blíže neodůvodnil. Odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 1999, č. j. 7 A 4/97 - 41, s nímž se ztotožnil. V uvedené právní věci (žalobkyně B. V. proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí) Vrchní soud v Praze vyslovil, že „Sdělení stavebního úřadu není správním rozhodnutím, ale opatřením, které je zrušitelné postupem podle § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb. Stavební úřad své sdělení zrušil

a soudu v tomto přezkumném řízení nepřísluší hodnotit, zda tak učinil v souladu se zákonem.“ Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 5. 11. 1997, sp. zn. 10 Ca 266/97, uveřejněném v „Přehledu judikatury z oblasti stavebního práva“ autorů Michala Mazance a Jitky Křenkové, vydaným ASPI, a. s. v roce 2008, uvedl: „Souhlas k drobné stavbě je opatřením orgánu obecní rady (v uvedené právní věci – poznámka NSS) vydaným v přenesené působnosti. Je-li opatření vadné, zruší je okresní úřad, nezjedná-li nápravu orgán, který je vydal.“ V knize Stavební zákon v teorii a praxi autorů Jiřího Doležala, Jana Marečka a Oldřicha Vobořila vydané nakladatelstvím Linde Praha, a. s., v roce 2003, se k § 57 zákona č. 50/1976 Sb., mimo jiné, uvádí: „Pokud se ukáže, že sdělení stavebního úřadu o tom, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, je vzhledem k nesprávnému posouzení věci vadné, je třeba postupovat podle příslušných ustanovení o dozoru, resp. o nápravě nesprávných opatření, která jsou v zákoně o obcích a v zákoně o hl. m. Praze.“ V „Přehledu judikatury z oblasti stavebního práva“ autorů Michala Mazance a Jitky Křenkové, vydaným ASPI, a. s. v roce 2008, na straně 704, 705 je uveden text stanoviska odboru stavebního řádu MMR ze dne 11. 3. 2002, č. j. 5278/0232/K-165/02, uveřejněného ve Věstníku Ministerstva pro místní rozvoj 3/2002 tohoto znění: „Sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 stav. zák. není správním rozhodnutím, ale opatřením správního orgánu, při jehož nápravě se postupuje jako při „nápravě nesprávných opatření“. Do 24. 11. 1990 upravovalo tuto problematiku ustanovení § 72 a následující zákona č. 69/1967 Sb., o národních výborech, a poté se postupovalo podle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), resp. podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).“ Z odůvodnění tohoto stanoviska vyplývá, že souhlas stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 stavebního zákona je jiným opatřením správního orgánu, správním řádu nepodléhajícím. V dosavadní více než 25leté praxi nebylo při aplikaci stavebního zákona zpochybněno, že sdělení stavebního úřadu, jímž se zakládá právo provést drobnou stavbu, stavební úpravy či udržovací práce, je opatřením správního orgánu, při jehož nápravě se postupuje jako při „nápravě nesprávných opatření.“ Nápravu nesprávného opatření může učinit okresní úřad nebo sama obec ... Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2008, č. j. 7 As 1/2008 - 86, že: „Písemný souhlas s provedením drobné stavby je úkonem správního orgánu, který zakládá právní vztah mezi správním orgánem a stavebníkem. Sdělení vydané podle § 57 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 je proto možno vymezit jako individuální správní akt vydaný v rámci vztahu mezi stavebním úřadem a stavebníkem, který má přímé právní účinky jen na stavebníka. ... Toto písemné sdělení stavebního úřadu k ohlášení drobné stavby musí proto být naprosto jednoznačné a určité a splňovat i ostatní obecné náležitosti kladené na správní akt, aby mohlo přivodit předpokládané právní účinky. Jedině tak se může stát bezrozporným zásadním podkladem pro případné pozdější rozhodování o odstranění stavby.“

Judikatura soudů i doktrína tak dovodily, že sdělení stavebního úřadu o tom, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, není správním rozhodnutím, ale jiným opatřením, respektive jiným individuálním správním aktem než rozhodnutím, a dále, že nápravu nesprávného opatření nelze činit postupem podle stavebního zákona (který žádná ustanovení o možnosti nápravy v tomto směru ani neobsahoval, upravoval jen možnost neudělit souhlas s ohlášenou drobnou stavbou), ale podle zákona o obcích, jeho ustanovení o nápravě nesprávných opatření. Z těchto závěrů judikatury soudů i doktríny vychází i Nejvyšší správní soud v této právní věci.

Stavební úřad v daném případě postupoval, pokud jde o zrušení souhlasného stanoviska, podle § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., který měl v rozhodné době, to je 12. 6. 1995 toto znění: „Nesprávné opatření obecního zastupitelstva, obecní rady nebo jejích orgánů nebo obecního úřadu v otázkách přenesené působnosti zruší okresní úřad, nezjedná-li nápravu orgán, který je vydal.“ Dle právní úpravy v té době účinné, byl stavebním úřadem okresní úřad (§ 117 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.), který mohl stanovit, že stavebním úřadem je městský

nebo místní úřad. Pro období od 1. 1. 1995 byl Městský úřad v Rožnově pod Radhoštěm stavebním úřadem (podle opatření OP 17/95 Ministerstva hospodářství ze dne 15. 5. 1995, jímž byl uveřejněn podle § 117 odst. 5 zákona č. 50/1976 Sb. seznam okresních a obecních úřadů, které byly stavebními úřady ke dni 1. 1. 1995).

Zákon č. 367/1990 Sb. obsahoval i ustanovení společná, přechodná a závěrečná a v § 64 písm. b) stanovil, že obecné předpisy o správním řízení se vztahovaly na rozhodování orgánů obce o právech, právech chráněných zájmech a povinnostech občanů a organizací na úseku přenesené působnosti, nestanovil-li zvláštní zákon jinak. Protože zákon č. 50/1976 Sb. nestanovil jinak, nestanovil totiž nic pokud jde o nápravu nesprávného opatření podle svého § 57 odst. 2, pak na postup stavebního úřadu podle § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., se vztahoval správní řád, zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení.

Podle zákona č. 50/1976 Sb., v jeho znění v době ohlášení drobné stavby, to je 1. 8. 1994, § 57 odst. 1 stavebník (§ 139 odst. 3) drobných staveb, stavebních úprav a udržovacích prací uvedených v § 55 odst. 2 byl povinen jejich provedení předem písemně ohlásit stavebnímu úřadu. Stavební úřad mohl stanovit, že ohlášenou drobnou stavbu, stavební úpravu nebo udržovací práce lze provést jen na základě stavebního povolení. Podle odst. 2 drobnou stavbu nebo stavební úpravu mohl stavebník provést jen na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejich provedení nemá námitek. Udržovací práce mohl stavebník provést, pokud stavební úřad do 30 dnů ode dne ohlášení nestanovil, že tyto práce podléhají stavebnímu povolení. Podle odst. 3 za den ohlášení se považoval den, kdy ohlášení bylo podáno u stavebního úřadu nebo bylo odevzdáno k poštovní přepravě.

Podle vyhlášky č. 85/1976 Sb. (účinné od 1. 10. 1976 do 1. 7. 1998), o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, § 3 odst. 2 písm. b) se za drobnou stavbu považovalo i oplocení.

Drobnou stavbu bylo možno provést vzhledem k výše citovanému § 57 zákona č. 50/1976 Sb., jen na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejímu provedení nemá námitek. Doručením tohoto sdělení vzniklo právo stavby. V daném případě doručením sdělení stavebního úřadu žalobkyni vzniklo žalobkyni právo stavby plotu v rozsahu ohlášení. Jestliže stavební úřad v následné době považoval své písemné sdělení za nesprávné a odvolal svůj souhlas, odnímal tím žalobkyni již nabyté právo stavby. Při tomto odnímání musel však postupovat podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. To znamená, že bylo třeba vést řízení podle citovaného zákona a vydat rozhodnutí s náležitostmi podle jeho § 47. „Základními náležitostmi rozhodnutí jsou výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Výroková část obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení. Výrok (enunciát) přiznává účastníkovi řízení určité právo nebo mu stanoví povinnost, případně závazně deklaruje, že zde určité právo či povinnost je či není. Výrok obsahuje vlastní rozhodnutí, které má být uvedeno spolu s ustanovením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. ... Odůvodnění představuje tu část rozhodnutí, která má shrnovat výsledky řízení (uvádět, jaké skutečnosti byly podkladem pro vydání rozhodnutí), uvádět, jaký skutkový stav byl v řízení zjištěn, jaké je právní posouzení věci, případně též jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů. ... Poučení o opravném prostředku obsahuje údaj, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat, v jaké lhůtě, ke kterému orgánu a kde lze odvolání podat.“ – viz Dušan Hendrych, Správní právo – obecná část, Nakladatelství C.H.BECK/SEVT, Praha 1994. Takto ovšem stavební úřad nepostupoval. Jeho přípis ze dne 12. 6. 1995, č. j. Výst.: 1045/95 týkající se předmětné stavby plotu nelze považovat za rozhodnutí stavebního úřadu o zrušení nesprávného opatření podle § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb. Sdělení stavebního úřadu, že proti provedení drobné stavby plotu nemá námitek, nebylo zákonným způsobem zrušeno.

Názor stěžovatele, že stavební úřad vzal účinně zpět svůj souhlas s drobnou stavbou a že rozestavěná stavba plotu byla provedena v rozporu se stavebním zákonem, tedy neodpovídá skutečnosti. Vzhledem k závěru, který učinil Nejvyšší správní soud a předtím krajský soud není třeba zabývat se tím, zda by v daném případě bylo možno ze strany správních orgánů postupovat podle § 88 odst. 1 písm. b) věta první stavebního zákona, i kdyby došlo zákonným způsobem ke zrušení sdělení stavebního úřadu ze dne 3. 8. 1994, že proti provedení drobné stavby plotu nemá námitek. To pro případ pokud by žalobkyně stavěla plot v souladu s ohlášením a v dobré víře v právo stavby. Dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním.

Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí stěžovatele i stavebního úřadu z důvodu, že nemohlo dojít k naplnění § 88 odst. 1 písm. b) věta první stavebního zákona, neboť stavba nebyla postavena bez stavebního povolení či ohlášení, ale na základě řádného ohlášení a na základě sdělení stavebního úřadu, že proti provedení drobné stavby plotu nemá námitek. S tímto závěrem krajského soudu Nejvyšší správní soud souhlasí.

Krajský soud v napadeném rozsudku odůvodnil svůj výše uvedený závěr tím, že zpětvzetí souhlasného stanoviska stavebním úřadem k ohlášené drobné stavbě plotu z 12. 6. 1995 není souladné se zákonem pro značnou dobu od udělení souhlasu do jeho odvolání, to je 11 měsíců, a dále pro nedostatek potřebného odůvodnění tohoto odvolání. To znamená, že i krajský soud postrádal potřebné odůvodnění tohoto postupu stavebního úřadu. Vzhledem k závěrům, které učinil Nejvyšší správní soud o tom, že sdělení stavebního úřadu ze dne 3. 8. 1994, že proti provedení drobné stavby plotu nemá námitek, nebylo zákonným způsobem zrušeno, jsou úvahy krajského soudu o délce doby, která uplynula od tohoto sdělení do doručení přípisu stavebního úřadu ze dne 12. 6. 1995 o zpětvzetí tohoto sdělení, a jejím vlivu na zákonnost tohoto zpětvzetí, irelevantní.

V daném případě nebyly naplněny podmínky pro nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Nad rámec potřebného odůvodnění rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že ve věci 7 A 168/2000 jednal Nejvyšší správní soud o žalobě žalobkyně B. V. proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 7. 2000, č. j. 580/776/008/A-20/00, kterým Ministerstvo životního prostředí zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy, Rožnov pod Radhoštěm ze dne 2. 3. 2000, č. j. CHKO/16/5892/99-00/802/Svob, CHKO/6070/99-00/802/Svob, kterým SCHKO Beskydy nedala podle § 44 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. souhlas se stavbou oplocení na pozemku p. č. 1058/12 a 921 v k. ú. Tylovice ve III. zóně odstupňované ochrany přírody. Předmět řízení vymezila žalobkyně žalobou, přičemž soud jí neodepřel přístup k soudu, protože tvrdila, že bylo zasaženo do jejích práv. Postup Nejvyššího správního soudu v této věci je v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, např. usnesením rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 6 As 7/2005 - 97, podle něhož: „I. Závazné stanovisko, jako je kupříkladu souhlas (či nesouhlas) orgánu ochrany přírody a krajiny k povolení stavby vydaný podle § 44 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví. II. Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a n. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v

žádném případě dojít nemohlo.“ V uvedené právní věci byl tedy předmět přezkumné činnosti soudu vymezený žalobou žalobkyně jiný než v nyní posuzované věci.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a rozsudkem ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), i když se všemi důvody rozhodnutí krajského soudu nesouhlasí. Nejde však o nesouhlas v podstatných otázkách, které by měly vliv na výrok rozhodnutí o právní věci účastníků. Právní závěry obou soudů vedou ke stejnému výsledku posouzení, tedy že rozhodnutí stěžovatele nemůže obstát, že je nezákonné. Druhý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, č. 781/2006 Sb. NSS, vyslovil, že „*skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti obstál jen jeden z důvodů, pro které krajský soud zrušil správní rozhodnutí, nemusí vést vždy ke zrušení rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)*.“ Tento právní názor Nejvyšší správní soud zastává setrvale a ve smyslu rozsudků např. ze dne 16. 2. 2005, č. j. 1 Afs 20/2004 - 51, ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 36/2005 - 75, nebo ze dne 17. 4. 2007, č. j. 8 Afs 6/2007 - 57 (všechny na www.nssoud.cz) je předmětem posouzení v řízení o kasační stížnosti především zákonnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Důvodem ke zrušení rozsudku by bylo zjištění, že žádný z důvodů, pro které soud rozhodnutí správního orgánu zrušil, nebyl důvodem zákonným, popř. jiná skutečnost, pro kterou by rozsudek neobstál. Stejně jako pro zrušení rozhodnutí správního orgánu postačí, aby byl žalobce úspěšný jen v některém z žalobních bodů, tak i pro zákonnost „zrušujícího rozhodnutí“ krajského soudu postačí, je-li dán i jen některý ze zákonných důvodů pro takové rozhodnutí. Při jiném řešení by další postup krajského soudu spočíval pouze v tom, že by sice vydal nový rozsudek, ale se shodným výrokem a pouze částečně jiným odůvodněním. Důvodnost kasační stížnosti by pak fakticky spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku krajského soudu byla nahrazena závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalobkyni, jíž náleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.), je stěžovatel povinen zaplatit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč (z toho 2100 Kč jako odměnu právního zastoupení za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti, a dále 300 Kč paušální poplatek na úhradu hotových výdajů v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Částku 2400 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jiřiny Křížové, advokátky se sídlem v Rožnově pod Radhoštěm, B. Němcové 1720.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. března 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu